

Sygn. akt II K 296/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant Barbara Lesiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy M. O.

po rozpoznaniu w dniach 26.05.2014r., 28.10.2014r., 3.02.2015r. sprawy karnej

P. K. (1)

ur. (...) w Ś.

syna K. i M. z domu B.

oskarżonego o to, że:

1. w miesiącu sierpniu 2008r. w Ś. woj. (...) nakłonił M. W. do wprowadzenia do obrotu znaczną ilość środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 5,05 grama co stanowi ok. 25 porcji, 31 sztuk tabletek amfetaminy tzw. ekstazy oraz środków odurzających w postaci 11,7 grama marihuany w ten sposób, że nakłonił ją do odebrania ww narkotyków od nieustalonych mężczyzn w miejscowości K., przewiezienia ich do Ś. i przekazania jemu,

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w miesiącu lipcu i sierpniu 2008r. w Ś. woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. W. łącznie nie więcej niż 2 gramy środka psychotropowego w postaci amfetaminy w kwocie po 40 zł za gram oraz nie więcej niż 10 gram środka odurzającego w postaci marihuany w kwocie po 30 zł za gram,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

I. oskarżonego **P. K. (1)** uznaje za winnego czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierza mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. oskarżonego **P. K. (1)** uznaje za winnego czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **P. K. (1)** w pkt I i II wyroku i wymierza mu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu **P. K. (1)** na okres próby lat 3 (trzech);

V. na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego **P. K. (1)** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **P. K. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 380 (trzystu osiemdziesięciu) złotych;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ż. 504 (pięćset cztery) złote tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu **P. K. (1)** z urzędu;

VIII. zwalnia oskarżonego **P. K. (1)** od ponoszenia kosztów sądowych w tym opłaty, zaliczając wszelkie poniesione tymczasowo wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W lipcu 2008 roku M. W. spotkała swojego znajomego – oskarżonego P. K. (2) w rejonie amfiteatru. Oskarżony zaproponował jej, aby wspólnie z nim pojechała do W. po odbiór narkotyków, które miały być następnie wprowadzone do obrotu. M. W. wyraziła na to zgodę i jeszcze tego samego dnia podjechała swoim samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) na ulicę (...) w Ś., skąd zabrała oskarżonego. Wspólnie pojechali do sklepu (...) na B.. Tam na parkingu oskarżony wysiadł z samochodu, podszedł do stojącego nieopodal (...) i po chwili wrócił z paczką, po czym wrócili do Ś..

W lipcu i sierpniu 2008 roku oskarżony P. K. (1) odpłatnie udzielił M. W. 2 g amfetaminy i 10 g marihuany za łączną kwotę 380 złotych.

W dniu 19 sierpnia 2008 roku oskarżony zatelefonował do M. W. prosząc ją, aby odebrała coś dla niego w K.. Wymieniona domyśliła się, że chodzi ponownie o odbiór partii narkotyków, zgodziła się, ustalili, że w ramach gratyfikacji otrzyma od oskarżonego 100 zł.

Następnego dnia M. W. udała się swoim samochodem do K. i zgodnie ze wskazówkami udzielonymi przez oskarżonego zatrzymała się koło sklepu (...). Po chwili do jej samochodu podjechało samochodem marki V. dwóch młodych mężczyzn. Jeden z nich przez okno od strony pasażera podał M. W. paczkę zawierającą 4 woreczki strunowe z zawartością 11,7 g marihuany, 1 woreczek zawierający 5,05 g amfetaminy, 1 woreczek z zawartością 31 tabletek extasy o wadze 8,48 g. Paczka zawierała również dowód osobisty oskarżonego.

Po powrocie do Ś. M. W. spotkała się ze swoim chłopakiem R. B. i wspólnie z nim pojechała na stację paliw (...) przy ul. (...) na spotkanie ze znajomym (mężczyzną o pseudonimie (...)), któremu miała sprzedać porcję narkotyków, co wcześniej ustaliła telefonicznie z oskarżonym. Na stacji paliw M. W. i R. B. zostali zatrzymani przez Policję, a w trakcie przeszukania samochodu, którym się poruszali oraz samej zatrzymanej, zabezpieczono wskazane wyżej środki odurzające i psychotropowe.

Dowody:

Wyjaśnienia M. W. – k. 458, 53-54, 63-66, 123-124, 144-145, 160-161, 310

Zeznania R. B. – k. 458, 55-56

Częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 384, 190-191, 198-199, 320

Protokół przeszukania osoby – k. 2-4

Protokół przeszukania samochodu – k. 5-7

Protokoły zatrzymania osób – k. 8-9

Protokół oględzin samochodu – k. 27-28

Protokół użycia testera narkotykowego – k. 29-33

Protokół użycia wagi – k. 34-43

Protokół oględzin suszu roślinnego – k. 44-46

Opinia z badan fizykochemicznych – k. 162-167

Oskarżony P. K. (1) w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że praktycznie nie znał M. W. i że nigdy nie miał do czynienia z narkotykami. Stwierdził, że dowód osobisty skradziono mu na dyskotece w lokalu P.w Ś..

Składając wyjaśnienia na rozprawie podczas pierwszego rozpoznania sprawy oskarżony przyznał się do zarzucanych mu występów i jednocześnie odmówił składania wyjaśnień. Stwierdził, że nie podtrzymuje swoich uprzednio złożonych wyjaśnień, gdyż były one niezgodne z prawdą. W toku rozprawy oskarżony złożył wniosek w zakresie dobrowolnego poddania się karze, który został uwzględniony przez Sąd.

Przesłuchiwany w związku z ponownym rozpoznaniem sprawy oskarżony oświadczył, że przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania dalszych wyjaśnień. Po odczytaniu poprzednio złożonych wyjaśnień podtrzymał je w całości, po czym stwierdził, że zaprzecza okolicznościom wskazanym w zarzutach, jednak przyznaje się, ponieważ zależy mu na niższym wymiarze kary. Wyjaśnił, że raz lub dwa razy kupował wcześniej marihuanę od M. W.. Raz wybierał się na imprezę, nie miał pieniędzy więc do czasu rozliczenia się zostawił jej swój dowód osobisty jako zastaw.

Wyjaśnienia oskarżonego – k. 384, 190-191, 198-199, 320

Oskarżony był dotychczas dwukrotnie karany sądownie za czyny z art. 278 § 1 kk i art. 279 § 1 kk. W dacie popełnienia zarzucanych mu czynów miał status osoby niekaranej.

Dowód:

Karta karna – k. 264, 368

Oskarżony P. K. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną w rozumieniu psychozy, na niedorozwój umysłowy ani innego rodzaju krótkotrwale zaburzenia czynności psychicznych, natomiast ujawnia rysy osobowości nieprawidłowej. W inkryminowanym okresie miał w pełni zachowaną zdolność rozumienia znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

Opinia sądowo-psychiatryczna – k. 230-233

Nadto Sąd zważył:

Sprawstwo i wina oskarżonego P. K. (1) w zakresie obu zarzucanych mu czynów nie budziły wątpliwości. Ustalenia faktyczne decydujące o tym Sąd poczynił opierając się w przeważającej mierze na wyjaśnieniach złożonych w charakterze podejrzanej przez M. W.. Jej relacja została przez Sąd oceniona jako spójna, logiczna i przekonująca, wobec czego Sąd uznał ją za dowód wiarygodny i odzwierciedlający faktyczne okoliczności zdarzeń będących przedmiotem sprawy. Wyjaśnienia te korespondują z innymi dowodami przeprowadzonymi w toku przewodu sądowego – w szczególności zeznaniami przesłuchanych świadków, dowodami z dokumentów zawartych w aktach

sprawy, odzwierciedlających okoliczności zatrzymania i przeszukania M. W., w tym także z wynikami badania dowodów rzeczowych zabezpieczonych w wyniku przeszukania jej osoby i pojazdu, którym jechała. Wszystkie wymienione dowody wspólnie rozpatrywane pozwalają na odtworzenie spójnej i logicznej wersji zdarzeń.

Sam oskarżony składał w niniejszym procesie sprzeczne w swej treści wyjaśnienia. Twierdził, że przyznaje się do zarzucanych mu czynów, oświadczając jednocześnie, że się ich nie dopuścił, a obciążająca go współoskarżona kłamała. Równocześnie oskarżony nie złożył w toku procesu wyjaśnień, które przedstawiałyby jakąś alternatywną wersję wydarzeń, ograniczając się do lakonicznego stwierdzenia, że w przeszłości kilkakrotnie miał kupować od M. W. narkotyki i nie mogąc jej za nie zapłacić, zostawił jej do czasu rozliczenia swój dowód osobisty jako zastaw, co miałyby tłumaczyć, że wymieniona była w posiadaniu tego dokumentu w chwili zatrzymania przez Policję. Twierdzeniom oskarżonego, kwestionującego swoją odpowiedzialność, Sąd odmówił wiary. Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby podważyć wartość dowodową wyjaśnień M. W.. W kontekście jej relacji oraz w świetle treści pozostałych omówionych wyżej dowodów, niezrozumiała wydawałaby się postawa oskarżonego, który mając wcześniej status osoby niekaranej sądownie i będąc rzekomo niewinny przyznaje się do poważnych przestępstw i akceptuje skazanie na karę pozbawienia wolności. Postawie procesowej oskarżonego i jego relacji brak jest konsekwencji, co nakazuje traktować jego twierdzenia z daleko idącą ostrożnością. Zdaniem Sądu tej treści wyjaśnienia są wyrazem sygnalizowanej przez biegłych psychiatrów nieprawidłowej osobowości oskarżonego, która zdaje się rzutować również na jego postawę procesową.

Dokonując prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego Sąd podzielił pogląd wyrażony w tym zakresie przez oskarżyciela publicznego. W świetle dokonanych ustaleń nie ma wątpliwości, że oskarżony nakłonił M. W. do popełnienia czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że przekonał ją do odebrania od nieustalonego dostawcy paczki zawierającej narkotyki, a następnie przekazania jej oskarżonemu. Zachowanie takie zrealizowało znamiona podżegania (art. 18 § 2 kk) do popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Biorąc pod uwagę treść opinii fizykochemicznej i uwzględniając wagę zabezpieczonych substancji oraz liczbę możliwych do wydzielenia pojedynczych porcji narkotyku należało uznać, że przedmiotem przypisanego oskarżonemu występku była znaczna ilość środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. taka która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby kilkudziesięciu osób uzależnionych.

Zachowanie oskarżonego polegające na odpłatnym udzieleniu M. W. wskazanych w drugim zarzucie amfetaminy i marihuany zrealizowało znamiona występkę sklasyfikowanego w art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wymierzając oskarżonemu P. K. (1) za tak przypisane przestępstwa kary wskazane w wyroku Sąd był związany zakazem pogarszania jego sytuacji prawnej w stosunku do poprzednio wydanego w niniejszej sprawie orzeczenia. Poprzedni wyrok tut. Sądu datowany na 31 lipca 2013 roku i wydany pod sygn. akt II K 540/11 został zaskarżony przez oskarżyciela publicznego na niekorzyść oskarżonego w zakresie braku orzeczenia obok kary pozbawienia wolności wymierzonej za występki z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obowiązkowej kary grzywny, a nadto w zakresie braku orzeczenia środka karnego w postaci przepadku równowartości uzyskanej z przestępstwa korzyści majątkowej. Oskarżyciel natomiast nie kwestionował wówczas oczywiście błędnego wymierzenia oskarżonemu za pierwszy z przypisanych mu występki kary pozbawienia wolności w wymiarze niższym od dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony przez oskarżonego w formie zjawiskowej podżegania jest wszak zagrożony minimalnie karą 2 lat pozbawienia wolności. Wprawdzie formułując apelację prokurator wskazał, że zaskarża wyrok „w całości na niekorzyść oskarżonego” (vide k. 334), jednak z jej treści wynika, że faktyczny zakres zaskarżenia ograniczał się właśnie do kwestii zasygnalizowanych powyżej, nie obejmował zaś wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z powyższych względów Sąd uznał, że wobec związania regułą wyrażoną w art. 443 kpk nie miał możliwości wymierzenia za to przestępstwo kary pozbawienia wolności surowszej niż uprzednio orzeczone. Aby usankcjonować przyjęty wymiar roku 6 miesięcy pozbawienia wolności (zgodny zresztą z wnioskiem zgłoszonym przez oskarżyciela publicznego w ramach głosów końcowych stron) Sąd zastosował wobec oskarżonego dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez wymierzenie jej w wysokości niższej

niż dolna granica ustawowego zagrożenia, opierając się na treści art. 60 § 6 pkt. 3 kk. Sąd uznał, że w świetle okoliczności sprawy, w tym w kontekście faktycznego (choć pokrętnego i nie wprost) przyznania się oskarżonego do winy oraz jego statusu osoby niekaranej sądownie w dacie popełnienia przypisanych mu przestępstw, można ewentualnie stwierdzić istnienie przesłanek do takiego rozstrzygnięcia. Realizując dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd wymierzył oskarżonemu za omawiane przestępstwo również karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od wymierzenia tej kary w oparciu o przepis art. 58 § 2 kk, stwierdzając, że przesłanki opisane w tym przepisie nie zostały w niniejszej sprawie zrealizowane. Mimo, że w toku procesu oskarżony był przez pewien czas pozbawiony wolności, to aktualnie odpowiada z wolnej stopy, na ostatnią rozprawę się nie stawił, pozbawiając Sąd możliwości zweryfikowania i uaktualnienia jego sytuacji majątkowej, a tym samym rezygnując z możliwości jej zaprezentowania. obrońca oskarżonego wnosząc w końcowym wystąpieniu o odstąpienie od wymierzenia kary grzywny nie powoływał się na żadne szczególne okoliczności uzasadniające przekonanie, że oskarżony nie będzie miał możliwości jej uiszczenia. Jednocześnie wymiar orzeczonej wobec oskarżonego grzywny wydaje się na tyle niewygórowany, że oskarżony uzyskując nawet minimalne dochody (a jest człowiekiem młodym, zdolnym do podjęcia pracy zarobkowej) i ewentualnie korzystając z dobrodziejstw odroczenia zapłaty grzywny lub rozłożenia jej na raty na etapie postępowania wykonawczego, będzie w stanie wywiązać się z obowiązku jej uiszczenia.

Wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej za drugie z przypisanych oskarżonemu przestępstw (6 miesięcy pozbawienia wolności – pkt. II wyroku) pozostaje zdaniem Sądu adekwatny do stopnia zawinienia sprawcy oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, stanowiąc jednocześnie stosowną reakcją na popełnienie przestępstwa. Kara w powyższym wymiarze będzie zdaniem Sądu wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Rozstrzygając w przedmiocie kary łącznej Sąd z przyczyn wyżej opisanych był związany konsekwencjami wymierzenia jednej z kar jednostkowych w wysokości poniżej ustawowego zagrożenia, operując jednocześnie w granicach określonych w treści art. 86 § 1 kk.

Mając na względzie, że oskarżony w dacie popełnienia przypisanych mu czynów miał status osoby niekaranej sądownie, Sąd uznał, że wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary będzie zastosowanie wobec P. K. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności. Wzmocnieniu prewencyjnego oddziaływania kary orzeczonej w takiej postaci posłuży poddanie oskarżonego w wyznaczonym okresie próby dozorowi kuratora sądowego.

Stosownie do dyspozycji art. 45 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa (pkt. VI wyroku). Nie ulega wątpliwości, że udzielając odpłatnie innej osobie środków narkotycznych za łączną sumę 380 zł oskarżony korzyść taką w tej właśnie kwocie osiągnął.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 ma 1982 roku – Prawo o adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ż. wynagrodzenie, które wyliczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt. VII wyroku).

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego w całości od ich ponoszenia, uwzględniając jego sytuację materialną, związaną min. z dotychczasowym pozbawieniem go wolności (pkt. VIII wyroku).